



A Fővárosi Törvényszék a Péteri Ügyvédi Iroda (1124 Budapest, Fészek u. 16/B., eljár: dr. Pucsok Albert ügyvéd) által képviselt ( ) felperesnek a dr. Böröcz Judit által képviselt **Bevándorlási és Allampolgársági Hivatal** (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen, közigazgatási határozat (Hiv.szám: 106-1-63143/17/2011-M.) bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

### Ítéletet

A bíróság az alperes 106-1-163143/17/2011-M. számú, 2012. április 6-én kelt határozatát akként változtatja meg, hogy a felperest oltalmazottként ismeri el, egyebekben a keresetét elutasítja. A határozat kiterjed a felperes gyermekire is ( neme:fiú, szül. Afganisztán, Herat város, külföldi lakcíme: Afganisztán, Herat tartomány, Herat város, magyarországi tartózkodási helye: ) alias ( szül. ) és ( neme: lány, szül: Afganisztán, Kabul an. , külföldi lakcíme: Afganisztán Herat tartomány, Herat város, magyarországi tartózkodási helye: ) alias ( szül. ) afgán állampolgárokra.

Az eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

A peres felek költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak.

### Indokolás

A felperes és gyermekei 2011. november 21-én Szerbia irányából illegálisan érkeztek Magyarországra, amikor Szeged Határrendészeti Kirendeltség munkatársai elfogták és - tekintettel arra, hogy személyazonosságukat és magyarországi tartózkodásuk jogszerűségét hitelt érdemlően igazolni nem tudták - előállították. Felperes az előgása napján tartott jegyzőkönyvi meghallgatása alkalmával úgy nyilatkozott, hogy úti célja Ausztria volt, hazáját azért hagyta el, mert férjét a tálibok elrabolták. Elmondása szerint Magyarországon élő rokonai, hozzátartozói nincsenek, ezért 2011. november 24-én kérte menekültkénti elismerését. A 2011. december 8-án, az előzetes vizsgálati eljárásban tartott meghallgatásán előadta, 2011 nyarán jött el gyermekeivel Afganisztánból, mert nem érezte magát biztonságban miután férjét hat évvel ezelőtt a tálibok elrabolták. A részletes vizsgálati eljárásban a felperes jegyzőkönyvi meghallgatására 2012. január 12-én került sor, ahol előadta, hogy hazáját a rossz biztonsági helyzet miatt hagyta el, továbbá azért, hogy gyerekei tanulhassanak, és hogy Magyarországon elismert menekültként élő lányával élhessen együtt. Elmondása szerint foglalkozását tekintve villanyszerelő férjét hat évvel ezelőtt a tálibok elrabolták, majd nagykorú fiát, -ot és be akarták szervezni, kiskorú lányát, -ot pedig feleségül kérte az egyik tálib. A hivatal, miután megvizsgálta a felperes Magyarországon elismert

## Fővárosi Törvényszék

20.K.31.576/2012/3.

2

menekültként élő lányának, menekültügyi iratanyagát, szembesítette azzal a felperest, hogy a lánya 2004-ben a meghallgatásán úgy nyilatkozott, hogy 1995. óta családjával folyamatosan Iránban éltek. Apja katonatiszt volt a kommunista időkben, ezért Iránban politikai menekültek voltak. Ezt a történetet adta elő a lánya házastársa, is. Mindezekre tekintettel újból meghallgatták a felperest az ellentmondások tisztázása érdekében, azonban a kérdések egy részére nem volt hajlandó válaszolni, egyebekben ragaszkodott korábbi nyilatkozataihoz. Az eljáró menekültügyi hatóság a felperes nagykorú fiát, -ot is meghallgatta, aki szintén menekültkérelmet terjesztett elő ugyanazon indokokra hivatkozva, mint édesanyja, aki először nem válaszolt az ügyintéző kérdéseire, majd bevallotta az igazat. Elmondta, hogy Iránban élt az egész család 1995-től kezdődően, és azért jöttek el onnan, mert nem volt munkalehetőség, veszélyben volt a megélhetésük. Elismerte, hogy szándékosan vezették félre a hatóságot, hogy pozitív eredmény szülessen az ügyükben.

Mindezekre figyelemmel született meg az alperesi 106-1-63143/17/2011-M számú határozat 2012. április 6-án, mely a felperes menekültkérelmét elutasította, valamint az oltalmazottkénti elismerés tekintetében is elutasító döntést hozott és megállapította, hogy a visszaküldés tilalma nem áll fenn a felperes vonatkozásában, mely kiterjedt kiskorú gyermekeire is. A határozat indokolása kifejtette, hogy a felperes szavahihetetlen, megpróbálta a hatóságot félrevezetni, és az országinformációk alapján pedig Kabulon keresztül Herat tartományba, -ahonnan származik és ahol élt- visszatérhet családjával együtt függetlenül attól, hogy egyedülálló nőnek vallotta magát, mert a fia időközben nagykorú lett, aki a megélhetésükről gondoskodni tud, mert az afgán családi szokások alapján a fiú átveszi az édesapa helyét annak eltűnésekor, halálakor.

A határozattal szemben a felperes jogi képviselője határidőben keresetet terjesztett elő, melyben kifejtette, hogy jogszabálysértő az alperesi döntés, mert nem minősítette menekülési oknak azt, hogy a felperes egyedülálló nő és ezért menekültstátuszt kellett volna adni részére. A felperes ugyanis, ha hazájába vissza kellene térnie egyedül maradna egyedülálló nőként két kiskorú gyermekkel. A felperes jogi képviselője kifejtette, hogy amennyiben a felperest szavahihetetlennek tartaná a bíróság, akkor is a c) pontos oltalmazotti státusz Afganisztán helyzetére tekintettel részére megadható. Ennek alátámasztására keresetlevele mellékleteként számos országinformációt csatolt, valamint a Fővárosi Törvényszék 6.K.31.728/2011/14. számú ítéletére is hivatkozott, amely hasonló jogalapra oltalmazotti státuszt adott a felperesnek.

A felperes a bíróság előtt tett személyes meghallgatása során annyiban pontosította előadását, hogy 15 éve ingáznak Irán és Herat tartomány között; pár hónapot, fél évet éltek az egyik helyen, majd a másik helyen. Alkalmi munkákból tartották el magukat. A fia elképzelhető, hogy azért nem emlékszik pontosan az eseményekre és ezért ellentmondásos a nyilatkozatuk, mert még kicsi volt. Azt nem tagadta, hogy menekültként elismert lányához vízumkérelemmel akart családot egyesíteni, azonban ezek a kérelmei elutasításra kerültek és az ellentmondást annyiban oldotta föl a személyi adatai eltéréseivel kapcsolatosan, hogy a vízumeljárás során ők az iráni tartózkodási engedélyüket adták át és ez alapján a nagykövetségen kiállították az útlevelet részükre európai időszámítás megjelöléssel, amihez ő nem ért, így nem tudja, hogy az ottani ügyintéző hogy számolta át a születési adatait. A felperes elmondta, hogy őt magát atrocitás soha nem érte, nevű fiát próbálták a tálibok többször beszervezni, ő nagyon félt a férje eltűnése miatt, ezért ezt nem engedte, és a kislányukra szemet vetett egy tálib, attól féltek, hogy elrabolja, ezért döntöttek úgy, hogy a Kabulban lévő ingatlanukat és földjüket, valamint aranyait pénzzé teszik és Magyarországra jönnek illegálisan.

Peres felek pernyertességük esetén perköltségigénnyel nem éltek.

A felperes keresete részben alapos.

**A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 109. § (1) bekezdése szerint:**

Az ügyfél a hatóság jogerős határozatának felülvizsgálatát a határozat közlésétől számított harminc napon belül jogszabálysértésre hivatkozással kérheti a közigazgatási ügyekben eljáró illetékes bíróságtól a határozatot hozó hatóság elleni kereset indításával. A keresetindítás határidejét törvény eltérően is meghatározhatja.

A Ket. 111. § (1) bekezdés szerint:

A közigazgatási ügyekben eljáró bíróság – az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével – jogszabálysértés megállapítása esetén a közigazgatási döntést hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a hatóságot új eljárásra kötelezi. Törvény rendelkezhet úgy is, hogy meghatározott közigazgatási hatósági ügyben a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság a közigazgatási döntést megváltoztathatja.

A Pp. 339/B. §-a szerint a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást-kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A bíróság a védelmi kategóriák sorrendjében haladva megvizsgálta, hogy a felperes megfelel-e vagy sem a menekültkénti, illetve az oltalmazottkénti elismerés feltételeinek.

A Met. 7. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - **menekültként** ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 6. § (1) bekezdése alapján a Magyar Köztársaság menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 12. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaság **oltalmazottként** kiegészítő védelemben részesíti azt a külföldit, aki nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem tudja, vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 61. §-a szerint az elismerés feltételeinek vizsgálata során súlyos sérelemnek tekintendő

- a) a halálbüntetéssel fenyegetés;
- b) a kínzás, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés alkalmazása;
- c) a polgári személy életének vagy testi épségének súlyos fenyegetettsége, amely nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktus során alkalmazott megkülönböztetés nélküli erőszak következménye.

A Met. 45. § (3) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság az elismerés iránti kérelem elutasítására, valamint az elismerés visszavonására vonatkozó döntésében megállapítja a **visszaküldés tilalmának** fennállását vagy fenn nem állását.

A Met. 45. § (1) bekezdése szerint a visszaküldés tilalma fennáll, ha az elismerését kérő származási országában faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, avagy politikai meggyőződése miatt üldöztetés veszélyének vagy halálbüntetésnek, kínzásnak, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek lenne kitéve, és nincs olyan biztonságos harmadik ország, amely befogadja.

A menekültkénti elismerésre irányuló kereseti kérelem nem megalapozott.

A Genfi Egyezményben rögzített öt okon alapuló üldözéstől való megalapozott félelmet a következetes bírói gyakorlat csak abban az esetben tudja érdemben vizsgálni, ha - írásbeli bizonyítékok hiányában - a kérelmező nyilatkozatai a menekülés lényegi elemeit illetően aggálytalanok, ellentmondásoktól mentesek és meggyőzőek.

A bíróság osztotta az alperes álláspontját abban, hogy a kérelmező előadása e követelményeknek nem felelt meg, így a felperes nem tudta valószínűsíteni, hogy menekültkénti elismerése a Met. - fentebb idézett - 6. § (1) bekezdése alapján indokolt lenne.

A bíróság nem kívánja megismételni a sérelmezett közigazgatási döntésben idézett ellentmondásokat, ezekkel egyetértve rámutat arra, hogy menekültügyekben a tényállás tisztázása a konkrét egyedi ügy jogilag releváns tényeinek pontos megállapítását jelenti, amely a menekültügyi eljárás sajátos - humanitárius - jellegének figyelembe vételével, szakszerű interjú-technikával, érdemi meghallgatással folytatható le jogszerűen. Mindezek miatt a bíróság a törvényességi felülvizsgálat során - az eljárási szabályok betartásán túl - azt is ellenőrzi, hogy az interjú a kérelmező megfelelő fizikai-pszichikai állapotában zajlott-e, az ügyintéző egyszerű (nem a kérelmező számonkérését avagy összezavarását célzó) és a menekülés lényegét érintő kérdéseit a szakmai szabályoknak megfelelően tette-e fel, a külföldi lehetőséget kapott-e története teljes előadására, nyilatkozatai esetleges kiegészítésére, pontosítására. A bíróság e kérdések törvényességi felülvizsgálatát mindig az egyedi ügy sajátosságait figyelembe véve végzi el.

A perbeli esetben a bíróság felperes vonatkozásában úgy vélte, hogy a hatóság a tényállás-felderítési kötelezettségének a fenti szabályok betartásával, eleget tett, azaz nem a tényállás feltárásának hiányosságából következnek a felperesi nyilatkozatok ellentmondásosságai, valamint a felperes által előadott menekülési történet egyik eleme sem minősül genfi konvenciók indokának.

A fentiek alapján a bíróság úgy vélte, hogy a menekültkénti elismerés vonatkozásában a határozat jogszerű és helytálló indokolást tartalmaz.

Az oltalmazottkénti elismerés és a visszaküldési tilalom tárgyában a bíróság álláspontja a következő.

A Met. - fentebb idézett - **61. § a) pontjában** szereplő halálbüntetéssel fenyegetés a kérelmező tekintetében fel sem merült, ezért a közigazgatási szervnek az oltalmazottkénti elismerésről szóló döntés kapcsán a **Met. 61. § - fentebb idézett - b) és c) pontjában** foglaltak esetleges fennállását kellett megvizsgálni.

A közigazgatási döntés meghozatalakor már rendelkezésre álló, valamint a felperesi képviselő által a tárgyaláson becsatolt, legfrissebb országinformációra tekintettel a bíróság - az alperessel szemben - arra a következtetésre jutott, hogy a felperes esetében Herat tartományra nézve fennállna annak a veszélye, hogy megkülönböztetés nélküli erőszaknak, ezáltal súlyos sérelemnek lenne kitéve, így a Met. 61. § c) pontja alapján oltalmazottkénti elismerést kell nyernie a felperesnek és gyermekeinek.

Ha az eljárás során begyűjtött adatok alapján a bíróság úgy véli, hogy *más jogalapon álló határozat meghozatala indokolt*, abban az esetben a **Pp. 339. § (3) bekezdésében biztosított lehetőséggel élve a közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi** és az eljárás új eljárásra kötelezi.

Amennyiben azonban a rendelkezésre álló adatok alapján *nem szükséges a hatósági eljárás nagyobb terjedelmű kiegészítése vagy pontosítása*, a bíróság **élhet menekültügyben reformatórius jogkörével is, melyet a Pp. 339. § (2) bekezdés j) pontja biztosít számára.**

A menekültügyi hatóság a bírósági perben előterjesztett ellenkérelmében úgy vélte, hogy a **Met. 63. § (2) bekezdése** szerinti védelem Kabulban biztosítottnak tekinthető, ugyanis e jogszabályhely szerint a védelem akkor is fennáll, ha abban az államban, ahonnan a kérelmező menekülni kényszerül, az ország egy részében nem áll fenn az üldözéstől való megalapozott félelem követelménye, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye, és a kérelmezőtől ésszerűen elvárható, hogy az érintett ország részben maradjon.

A bíróság a rendelkezésre álló, valamint a bírósági per idején ismételt frissített országinformációk tükrében úgy vélte, hogy a fővárosba sem küldhető vissza a felperes a következőkre tekintettel:

Az ANSO **2011. júniusra** vonatkozó jelentése kiemeli, hogy a konfliktusból fakadó incidensek, valamint a nem-kormányzati szervek sérelmére elkövetett támadások száma is nőtt. A középső országrészekben az időszakot súlyos öngyilkos merényletek és komplex támadások jellemezték, amelyek nagyszámú áldozattal jártak. Az Intercontinental Hotel elleni támadás volt a legszembetűnőbb, de a kabuli piacnál és a logari körzeti kórházban történt robbantások jártak a legtöbb áldozattal.

Három súlyos incidensről tudósított a média (www.reuters.com): az egyik a British Cultural Relations Agency ellen elkövetett robbantásos merénylet 2011. augusztus 19-én, a második a volt afgán elnök elleni sikeres bombatámadás 2011. szeptember 20-án, a harmadik a kabuli amerikai nagykövetség és a NATO főhadiszállása elleni tálib támadás 2011. szeptember 13-án.

**2012. április 15-én** a tálibok összehangolt merényletsorozatot indítottak Kabul ellen, a nagykövetségekkel teli központban több robbanást lehetett hallani, megtámadták a parlamentet is.

A bíróság az alperes által idézett két EJEB-ítéletben foglaltakat azért nem értékelhette, mert ezen döntések legfrissebb információja az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságnak **2010. decemberében** kelt eljárési útmutatója, tehát az EJEB a legfrissebb, 2011. júniusától súlyosbodó helyzetet nem vette figyelembe.

Ugyanakkor az **EJEB következetes gyakorlata**, hogy a felderítés a 3. cikk vizsgálatakor mindig a bíróság döntésének pillanatára vonatkozik (*Chahal kontra Egyesült Királyság* 70/1995/576/662 sz. kérelem, 1996. november 11.; továbbá *Salah Sheekh kontra Hollandia* ügy 1948/04 sz. kérelem, 2007. január 11.).

Jelen per bírósága tehát figyelemmel volt a fentebb idézett *legfrissebb* országinformációkra, mert a híradások szerint az ítélet meghozatalát megelőző pár hónapban Kabulban több öngyilkos merénylet szedett civil áldozatokat, rendkívül bizonytalan a biztonsági helyzet. Mindezekre tekintettel a bíróság álláspontja szerint a felperestől nem lehet elvárni, hogy a fővárosban keressen menedéket a származási helyén uralkodó fegyveres konfliktus okozta fenyegettség elől.

A bíróság e körben felhívja az alperes figyelmét arra, hogy a **Met. törvényi indokolása** a belső menekülés kapcsán azt is tartalmazza, hogy „a hatóságnak meg kell győződnie arról, hogy a kérelmezőt fenyegető üldözés vagy súlyos sérelem **nem csak a kérelem elbírálásának pillanatában nem áll fenn az adott országrészben, hanem várhatóan a jövőben sem áll majd fenn. A fegyveres konfliktussal küzdő országok éppen ezért általában nem nyújtanak biztonságos belső menekülési lehetőséget, mivel a frontvonalak mozgása korábban biztonságosnak látszó területeket is veszélyessé teheti**”.

Mindezek alapján a bíróság a **Met. 68. § (6) bekezdésére** figyelemmel a sérelmezett határozatot a kiegészítő védelem biztosításával részben megváltoztatta.

A bíróság megállapította, hogy a pernyertesség és pervesztesség aránya között nincs számottevő különbség, ezért a **Pp. 81. § (1) bekezdése** alapján akként rendelkezett, hogy mindegyik fél viseli a saját költségét.

A menekültügyi bírósági eljárás a Met. 34. §-a értelmében a kérelem első alkalommal történő benyújtása esetén tárgyi költségmentes, így a kérelmező a Pp. 78. § (1) bekezdése, illetve a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43. § (3) bekezdése szerint meghatározott mértékű, az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett eljárási illeték fele részét.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2012. június 28. napján

dr. Fábíán Judit s.k.  
bíró

A kiadmány hitelesül

